

Mõrv kõrvalhoone numbris 3

Colin Dexter

Mõrv kõrvalhoone numbris 3

Inglise keelest tõlkinud Nele Sillaots

Originaali tiitel:
Colin Dexter
The Secret of Annexe 3
Pan Books 2016

Toimetanud Anu Rooseniit
Kujundanud Kaia Rähn

Copyright © Colin Dexter 1986
First Published 1986 by Macmillan, an imprint of Pan Macmillan,
a division of Macmillan Publishers International Limited.

Tõlge eesti keelde © Nele Sillaots ja Tänapäev, 2018

ISBN 978-9949-85-425-7

www.tnp.ee

Trükitud AS Pakett trükikojas

Elizabethile, Annale ja Eve'ile

Tänuõnad

Autor ja kirjastus soovivad tänada neid, kes on andnud loa autoriõigusega kaitstud materjali kasutamiseks:

Kirjastus Allen & Unwini Bertrand Russelli tsitaadi eest.

Curtis Brown Group Ltd.-d Londonis Ogden Nashi pärandvara nimel tema tsitaadi eest.

Peter Champkinit katkendi eest tema teosest „The Waking Life of Aspern Williams“.

Faber and Faber Ltd.-d „La Figlia Che Piange“ katkendi eest T. S. Elioti teoses „Collected Poems“.

A. M. Heath & Company Ltd.-d kadunud Sonia Brownell Orwelli katkendi eest George Orwelli esseest „Shooting an elephant“, mille avaldas Seeker ja Warburg Ltd.

Henry Holt ja Company Inc.-i Robert Frosti tsitaadi eest.

A. D. Peters & Company ja Jonathan Cape Ltd.-d C. Day-Lewis pärandvara täitjate nimel „Departure in the Dark“ katkendi eest teoses „Collected Poems“, mille avaldas 1954. aastal Hogarth Press.

Briti Autorite Ühingut Bernard Shaw' pärandvara nimel Bernard Shaw' tsitaadi eest.

A. P. Watt Ltd.-d Riikliku ajalooliselt huvitavate või looduskaunite paikade fondi nimel katkendi eest Rudyard Kiplingi teosest „The Thousandth Man“.

Püüdsime leida kõik autoriõiguste valdajad, aga kui keegi on tahtmatult kahe silma vahele jäänud, teeme meeeldi esimesel võimalusel vajalikud parandused.

8 / Colin Dexter

ESIMENE PEATÜKK

November

*Matuste pidulikkus pühitseb pigem elavate edevust
kui surnute mälestust.*

(LA ROCHEFOUCAULD „Maksiimid“)

Kui vanamees suri, ei tundud taevast tõenäoliselt erilist rõõmu ja üpris kindlalt tunti vähe kurbust, kui üldse, Charlbury Drive'il – tagasihoidlikul paariselamutega umbtänaval, kus ta oli eluõhtu veetnud. Siiski olid mõned naabrid, eriti naisterahvad, temaga teatava eemalehoidva tutvuse sisse seadnud, kui nad lapsevankreid või ostukärusid lükates tema hoolitsetud muruplatsist möödusid ning kaks neist naistest (kuuldes, et sündmus oli kavandatud laupäevale) otsustasid kohustuslikul matusetseremoonial nägu näidata. Üks neist oli Margaret Bowman.

„Kas ma näen hea välja?“ küsis ta.

„Jaa!“ Mehe pilk ei olnud kõmuajalehe võiduajamiste küljelt tõusnud, aga talle oli hästi teada, et tema abikaasal on alati tugevad šansid hea välja näha – oli ta ju pikk ja elegantne naine, kes kandis kõik rõivad hästi välja, olgu tantsupeol, pulmas, õhtusöögil või koguni matustel.

„Noh? *Vaata* ometi! Jah?“

Niisiis tõstis mees pilgu naise poole ja noogutas ähmaselt tema musta kostüümi hinnates. Ta *nägigi* hea välja. Mida seal veel lisada oli? „Sa näed hea välja,“ kiitis ta.

Naine keerutas end üdini kohatu lustakusega vastostetud mustast nahast tänavakingadel ringi, täielikult teadlik, nagu meeski, et ta välimus on üsnagi pilkupüüdev. Ta puusad olid mõnevõrra murettekitavalt paisunud alates sellest kahetsusväärsest päevast, mil lükati tagasi toona kahekümneaastase (aasta enne Tom Bowmaniga abiellumist) nõtke neiu sooviavaldus asuda stjuardessi ametikohale, ja nüüd – kuusteist aastat hiljem – oleks tal Boeing 737 vahekäigus laveerimisega enam kui pisut raskusi (nagu ta teadis!). Tema sääred ja pahklud olid peaaegu sama siredad kui siis, kui ta libistas oma öösärgis keha ühes Torquay hotellis nende mesinädalatevoodi kangete valgete linade vahele; ainult jalad, mille veidi inetute varvaste keskmistel liigestel jooksis valkjate kühmude rida, andsid aimu keskea järkjärgulisest saabumisest. Siiski mitte. Asi polnud *ainult* jalgades, kui ta endale täit tõtt tunnistas. Oli ju veel ka too hebdomaalne külastus kallisse Oxfordi kliinikusse... Aga selle konkreetse mõtte heitis ta peast. („Hebdomaalne“ ehk seitsmepäevane oli sõna, mille üle ta kaunikesti uhke oli, kuna oli sellega oma töös Oxfordi ülikooli eksamikomisjonis sageli kokku puutunud.)

„Jah?“ kordas naine.

Mees vaatles naist uuesti, seekord põhjalikumalt. „Sa vahetad ikka kingad ära, eks ole?“

„Mis mõttes?“ Naise pähkelpruunid, märgatavalt tähniliste iiristega silmad omandasid hämmeldunud ja võluvalt haavatava ilme. Tahtmatult tõusis ta vasak käsi äsja harjatud ja hiljuti värvitud blondide juuste juurde, mil parema käe sõrmed hakkasid tarbetult ära noppima olematut kübet, mis ähvardas ohustada ta laitmatut ja kallist leinamusta.

„Õues kallab nagu oavarrest, nägid ju?“ küsis mees.

Pisikesed ojad nirisesid mööda elutoa akent, ning just siis, kui ta seda ütles, rõhutasid mõned kaldused vihmapritsmed tuulest räsitud taeva tujukust.

Naine pööras pilgu spetsiaalselt soetatud mustadele nahkkingadele – nii šikid, nii kaunilt mugavad. Ent enne, kui ta vastata jõudis, lisas mees oma väitele kaalu.

„Nad kavatsevad ju selle vaese vennikese süngitada, kas sa mitte nii ei öelnud?“

Mõne silmapilgu vältel ei jõudnud sõna „süngitada“ naisele päriselt kohale ja kõlas nagu üks neist unarsõnadest, mille tähenduse peaks sõnaraamatust üle kontrollima. Kuid siis talle meenus: see tähendas, et surnukeha ei kavatseta mitte kremeerida, vaid oranžijumelisse mulda kaevatakse sügav vertikaalsete seintega auk ja surnukeha langetatakse rihmade abil selle põhja. Ta oli sellist asja telerist ja kinost näinud ning ka siis oli enamasti sadanud.

Naine vaatas aknast välja, kulm kipras ja pettumus näol.

„Sul saavad lihtsalt jalad läbimärjaks, muud midagi.“ Mees pööras ette ajalehe keskmised leheküljed ja hakkas lugema ühe maailma-kuulsa snuukerimängija erakordsest seksuaalsest võimekusest.

Järgmise mõne minuti jooksul oleks asjade käik Bowmanide majapidamises võinud ehk kulgeda oma tavapärasest, tähelepandamatut ja neutraalset rida. Ent nii ei olnud määratud sündima.

Viimane, mida Margaret soovis, oli ära rikkuda äsja soetatud kenad kingad. Olgu pealegi. Ta ostis need *matuste* jaoks, aga oluaks naeruväärne raisata nende peale rohkem kui 50 naela. Polnud muidugi vaja nendes mööda mudast surnuaeda trampida, aga sellise ilmaga oluaks rumal neis isegi majast väljuda. Ta heitis veel ühe pilgu oma kulukate kingadega jalgadele ja seejärel kaminasimsil seisvale kellale. Aega pole just palju. Ta otsustas, et need *peab* ära vahetama. Mustaga sobib enamuse asju enamvähem kokku ja too paar halle polsterdatud taldadega kingi oleks mõistlik valik. Aga kui ta on üleni mustas, kingad välja arvata, kas poleks siis sobiv ja moodne ka käekott välja vahetada? Jah! Tal on ju see hall nahkkott, mis sobiks kingadega peaaegu täiuslikult.

Ta tõttas trepist kiiruga üles.

Ja saatuslikult.

Pärast selle otsuse langetamist ei läinud pea minutitki aega – kuigi otsust ennast poleks keegi iseäranis pöördeliseks pidanud –, kui Thomas Bowman ajalehe käest pani ning astus enesekindlate

korduvate ja valjude koputuste peale välisukse juurde, kus noogutas sõbralikult igavas riietuses noorele naisele, kes seisis paduvihmas verandal kriiskavkirju munakoorekujulise vihmavarju all ja kandis erkkollaseid kummisaapaid, mis meenutasid mehele esimese Kuul maandumise värvilist teleülekannet. Oli üsna ilmne, et mõned nende tupiktänava naised olid tunduvalt vähem moeteadlikud kui tema abikaasa.

„Ta on peaaegu valmis,“ sõnas ta. „Pistab veel vaid balletikingad jalga, et oleks hea teie künnivagude ekskursioonile minna.“

„Vabandust, et veidi hiljaks jäin.“

„Tuled sisse ka?“

„Parem mitte. Meil on natuke kiire. Uu, Margaret!“

Šikkides kingades jalad, mis olid mõne hetke eest kergelt trepist üles silganud, laskusid sealt nüüd raskemalt alla paaris hallides paksude taldadega tänavakingades. Hallis kindas käsi pistis kiiruga valge taskurätiku halli käekotti ja Margaret Bowman oli lõpuks matusteks valmis.